

[Fr. Andersen.]

bygges op gennem Maaneder og Aar, i Løbet af Dage bliver forlist.

Derfor takker jeg den fungerende Statsminister for Fremsettelsen af dette Forslag, og jeg gentager, jeg er fuldkommen sikker paa, at den overvejende Del af Landets Befolkning vil stille sig bag ved det. Der har været forhandlet mellem Parterne i lang Tid paa Grundlag af de før nævnte nye Forhandlingsregler, og det har været haabet, at det denne Gang skulde lykkes at naa til Forstaaelse. Det har været almindelig ventet, ja, saa almindelig ventet, at nu, da det er gaaet saaledes, at den ene Part har forkastet, siger den ledende Mand for denne Parts Organisation, at han oprigtig talt havde ventet, at Mæglingsforslaget var blevet vedtaget. Jeg synes, at der i den Ytring maa ligge dette, at han vilde finde det naturligt, om man ogsaa fra denne Side var gaaet med til Mæglingsforslaget. Man tør vel ogsaa gaa ud fra, at en saadan Udtalelse er Udtryk for, at den paagældende har foretaget, hvad han evnede, at han har øvet al den Indflydelse, han var i Stand til, og saa kan man nu bag efter kun beklage, at denne Indflydelse ikke har været tilstrækkelig.

Det er med Tilfredshed, jeg ser, at den anden Part har formaaet at vise en saadan Resignation, at Mæglingsforslaget har kunnet vedtages. Efter min Opfattelse af Mæglingsforslaget har Forligsmandens Hovedhensyn været at optræde mæglende paa en saadan Maade, at der skulde være Mulighed for, at man kunde komme igennem, og at der ikke skulde komme til at foreligge nogen omfattende Arbejdsstandsning. Jeg er ganske paa det rene med, at baade den ene og den anden vilde kunne tage Enkeltheder frem, som man kunde sætte Fingern paa, og maaske med meget gode Grunde godtgøre, at dette her duede ikke. Jeg nærer ingen Tvivl om, at noget saadant kunde siges og siges med Rette. Men det er en afgjort Ting, at naar Parterne ikke har kunnet naa til Forstaaelse, naar Medvirkningen fra Forligsinstitutionen ikke har været tilstrækkelig, og naar der derefter er fremsat et Mæglingsforslag, kan dette selvfølgelig ikke være saadan, at det helt tilfredsstillende nogen. Men jeg glæder mig over at kunne fremhæve, at den Part, hvis Vilkaar er de sværeste, den Part, som efter Mæglingsforslaget ikke helt og fuldt vil faa Dækning for Prisstigningen, har ladet de samfundsmæssige Hensyn faa Raaderum i et saadant Omfang, at man derigennem, ved det Bidrag,

de har givet dertil, kunde undgaa Konfikten.

Jeg haaber, at der ikke skal gaa mange Timer, før denne Sag kan være færdigbehandlet. Jeg kan ikke se, at der kan være Tale om nogen anden brugbar Løsning end den, som den højtærede Regering foreslaar, og som kort fortalt gaar ud paa, at Mæglingsforslaget ophøjes til Lov. Hermed anbefaler jeg Lovforslaget til Vedtagelse.

Brorsen: Det ærede Medlem, der nu gik ned af Talerstolen, Socialdemokratiets Ordfører ved denne Lejlighed, udtalte sig om den truende Situation, der vilde opstaa, i det Øjeblik det Forslag, Regeringen har fremsat for den høje Rigsdag, ikke blev vedtaget. Med Hensyn til den „truende Situation“, vil jeg sige, at den faar vi egentlig hvert eneste Foraar akkurat paa samme Maade. Det gjorde vi sidste Aar, og der er for mig ingen Tvivl om, at en lignende Situation, som det ærede Medlem altsaa kalder „truende“, vil vi komme til at staa i ogsaa til næste Aar. Forholdene er jo saadan, at naar Vaaren er i Luften, naar den Tid Tid kommer, da adskillige Tusinder flere skal i Arbejde, end der har været Beskæftigelse til i Vinterens Løb, staar vi uvægerligt over for Konfikterne omkring 1. April hvert Aar.

Den Udvikling, vi er inde i med Hensyn til Forholdet mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, synes jeg kan sammenlignes med de militære Fag. Man har en Generalstab paa begge Sider, inden for Arbejdernes Kreds og inden for Arbejdsgivernes Kreds, og de — jeg var lige ved at sige, de lægger Kabaler, men i Vinterens Løb spekulerer de naturligvis i disse to Generalstabe paa, hvad der nu skal foretages, naar vi kommer hened mod Foraaret. Billedet er det samme i Aar som sidste Aar: Naar vi kommer et lille Stykke ind i det nye Aar, begynder Forpostfægtningerne, og hen i Marts er Krigen i fuld Gang.

Efter min Opfattelse raader der i en hel Kreds af vort Folk i høj Grad en Misforstaaelse, idet man ikke sjældent kan høre denne Betragtning: Det kan i og for sig være andre det samme, lad bare Arbejderne og Arbejdsgiverne og deres Bestyrelser kæmpe med hinanden, det kommer ikke os andre ved. En saadan Opfattelse beror paa en komplet Misforstaaelse, thi det Resultat, der kommer ud af Forhandlingerne mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, vil mærkes af hele Nationen, idet det faar til Følge et stigende eller faldende Prisniveau.